

עין משפט **ו****גדר מצוה**

קיד א מיי פֿיד מהל' מאלכות אסורות ה' יט ועי' פֿיט שס ה' טו וכהשגות שס וצכ"מ: קבו ב מיי פֿיד שס ה' יט ועיין צטוש'ע יוד"ס ס' פו סעי' י בצה"ה:

קבו ג מיי פֿיט שס הלען' טוש"ע יוד"ס פא סעיף ו':

רבינו גרשום

כו'. כלומר לר' יוסי הגלילי חיה (חייב בבהמה) [גוהג בשר בחלב בבהמה] שהיא אסורה משום נבלה בבהמה: וירשב ציד: ולא משום נבלות ולא משום טרפות כלומר אין חוששין שמא נבלות או מטרפות היו אותן ביצים. אי שכיח אפי' גבי דידן כו' כלומר אפי' דידן קיבתו תהא אסורה דניחוש שמא ייקן מן הטמאה: קיבת שחיטת עובד כוכבים נבלה. כלומר אפי' ישראל שחט לעובד כוכבים כלומר פ' דאמרין סתם מחשבת עובד כוכבים לעיז': הא קיבה גופה שריא כלומר דאמרין פירשא בעלמא לא קשיא כאן קודם חזרה ודאיאת [התם מפני מה אסור גבינת עובדי כוכבים א"ל מפני שמעמידין אותו בקיבת נבלה ופרכה ר' ישמעאל וחזר וא"ל ר' יהושע מפני שמעמי' אותו בקיבת עגלי ציז'. והכי קאמר [תבאן] קודם חזרה אסור שמואל פ' (א) לאחר חזרה משום עור קיבה אבל משום קיבה לא אסר: והקטני רישא קיבת העובד כוכבים ושל נבלה הרי זו אסורה. כלומר' כיצד אמרת טרפה שניקה מן הכשרה קיבתה מותרת והא קא חזינן הכא ושל נבלה הרי זו [אסורה] מה לי נבלה ומה לי טרפה: סיפא שחוטה היא. כלומר טרפה שניקה מן הכשרה שחוטה היא: אלא א"ר יצחק א"ר יוחנן לא קשיא כאן קודם חזרה. כלומר מה דאמרין ושל נבלה הרי זו אסורה קודם חזרה אסור למתיר כדאמרין לעיל ומה דאמרין טרפה קיבתה מותרת לאחר חזרה ומשנה לא וזה ממקומה כלומר אע"פ שחזר אסור למתיר משנה שנישנית קודם לכן דקיבת נבלה אסורה לא וזה ממקומה: ואין מעמידין בקיבת שחיטת עובד כוכבים ישראל שחט גדי לעובד כוכבים: שהחלב מועלין בו וחייבין עליו משום פיגול כלומר האוכל אמורין חייב שתיס אחד שאוכל חלב חייב כרת וחייב מעילה כשאר קדשים ואם אוכלו פיגול ונותר וטמא חייב כשאר קדשים:

א) דכרי רבינו זריץ בלאו דאף דלקטן בסמוך אמרין דריי דלאמר דאין מעמידין ווי כריא אחיא מ"מ שמואל גס נבילה גרידא אסור דהא אוקמינן דמייני קודם חזרה.
ב) נראה דצ"ל לאחר חזרה לא אסור רק מפני שמעמידין אחת בעור הקיבה אלל וכו'.

קמוז:

חיישינן שמא ינק מן הטמאה. לא קיימא לן הכי דהלכה כשמואל

דמשני מתניתין צשינויא אחרינא ואלו מעמידין בקבת עגלים שאנו לוקחים מן העוזדי כוכבים ולא חיישינן שמא ינק מן הטמאה: **חדא** קתני. תימה מאי

כוכבים נצלה הא שמעינן מפרק קמח במתניתין וכלא הוה ליה למיתני הכא אלא קבת עובד כוכבים אסורה: **ובי אמר שמואל** חבי. °צלא הכי הוה מזי למיפרך ממתניתין על שמואל אלא הא עדיפא ליה דמדמפרש שמואל מתניתין אלמא סבר כוותי: **כאן** אֵאחר חזרה. ולפי זה שריא קבת נצלה אלא עשוי נהגו העולם הדבר לאיסור ואין להקל ליקח קבת עובד כוכבים וצדיעזד מותר דאפילו לכתחלה שרי היכא דיעינין שלא נמלטה צעורה אס לא שמכוער הדבר הואיל והחזיקו צו איסור ומיהו היכא דנמלטה הקצה צעורה אסורה ודאי משום צטר צחלצ: **הבי** גרסינן ברוב ספריים והלכתא אין מעמידין צעור בקבת נצלה אלל מעמידין בקבת נצלה ובקבת שחיטת עובד כוכבים ובקבת צערה שניקה מן הטרפה וכ"ש בקבת טרפה שניקה מן הכשרה מ"ט חלצ המכונס זה פירשא צעלמא הוא וללאורה לגירסא וזו קשיא מתני' דתנא כשרה שניקה מן הטרפה קבתה אסורה וכן צריימא דלעיל צפירקין (דף קט:): קצה שצשלה צחלצה אסורה ואומר ר"ת דהני מילי חלצ ללול שצמקן הקצה דלא חשבו פירשא אלל הקרוש שצמקן הקצה חשבו פירשא ואותו הקרוש לפי דגרינו אפילו נמלח צמקן הקצה מותר:
אמר

דאי שרית אתי למיכל מינה לא כ"ש אלא אמר רב יצחק אמר רבי יוחנן לא קשיא כאן קודם חזרה כאן לאחר חזרה °ומשנה לא וזה ממקומה אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן מעמידין בקבת נבלות ואין מעמידין בקבת שחיטת עובד כוכבים אמר לפניו רבי שמעון בר אבא כמאן כריבי אליעזר °דאמר סתם מחשבת עובד כוכבים" לעבודת כוכבים א"ל ואלא כמאן כי אתא רב שמואל בר רב יצחק אמר רבי יוחנן מעמידין בין בקבת נבלה בין בקבת שחיטת עובד כוכבים שלא לחוש לדברי רבי אליעזר והלכתא °אין מעמידין בעור קבת נבלה °אבל מעמידין בקבת נבלה ובקבת שחיטת עובד כוכבים °(ובקבת °כשרה שניקה מן הטרפה וכ"ש בקבת טרפה שניקה מן הכשרה מ"ט חלב המכונס בה פירשא בעלמא הוא):

מתני' ° חומר בחלב מבידם וחומר בדם מבחלב חומר בחלב שהחלב מועלין

דאסור פירשייהו מדקתני [שס טט:] קבת עגלי עבודת כוכבים אסירא לאו משום דקצה פירשא חשיב לה לענין עיכול דתיהוי כפירשא למפקע שס חלצ מינה אלא הכי מיייתי ראייה מינה מדאסר קבת עבודת כוכבים ש"מ פירשא אסור דהא קבתה נמי לאו גופה היא ומיתסר משום דניחא ליה צנפח כשהצהמה נראה שמונה ויפה לעבודה זרה וה"ה לשאר הפרס ומדשרי לה גבי עולה ש"מ לא מיתסר אללא גופה אלל פירשא שרי כי האי גוונא דאין קדושה חלה אללא על הראוי ממנה למזבח מידי דהוי אעור של עולה שהוא מתחלק לכהנים כן מלאתי בנימוקי רבינו שלמה צרבי מאיר: **גב' בלוקה גדי מן העובד כוכבים.** ושחטו קרי ליה קבת עובד כוכבים ואסורה: **חיישינן שמא ינק.** חלצ זה מן הטרפה: **לא משום נבלות.** שמא נמלא צתרינגולת נצלה: **ולא משום טרפה.** שמא מעוף טרפה היא דאמרין צאלו טרפות (לעיל דף גח.) ומודים צבדת טרפה שאסורה: **גבי דידן.** גדיים שלנו נמי תהא אסורה קתנן משום דחיישינן שמא ינק חלצ זה מן (הטמאה) צהמה טמאה: **הוא קסני.** משום דשל נצלה היא אסר לה: **ומי אמר שמואל.** קבת נצלה אסורה אלמא כגופה דמיי: **והאמר שמואל.** צמסכת ע"ז מפני שמעמידין אותה צעור קבת נצלה הא קצה גופה חלצ הקרוש קרי קצה וקאמר דשריא: **לאן קודם חזרה כו'.** צפרק אין מעמידין (ע"ז דף טט:) שאל צרי ישמעאל את צרי יהושע מפני מה אסורין גציות העוזדי כוכבים אמר לו מפני שמעמידין אותה צהלצ חלצ הקרוש שצה אמר לו והלא קבת העולה חמורה מקבת נצלה ואמרו כל הכן שדעתו יפה שורפה חיה אמר לו מפני שמעמידין אותה בקבת עגלי עבודה זרה אלמא חזר צו מקבת נצלה משום דלאו גופה היא ואסורה משום עבודה זרה דאפילו פירשא דידה אסור דמפרש התם [ע"ז לז:] משום דניחא ליה צנפחיה הלכך משנתניו זאת נשנית קודם חזרה ומשום הכי אסר וכי אתמר דשמואל דעור קצה הוא דאסור הא קצה שריא לאחר חזרה קאמר ומשנתניו זאת מכיין ששנית אף על פי שחזר צו לא וזה ממקומה ולא סילקוה ולא אמרו שלא לשנוטה עוד: **והא קסני רישא קצס נצלה אסורה.** והדר קתני קצת טרפה מותרת דקתני טרפה שניקה מן הכשרה קצתה מותרת: **איניא שחיטה.** ולא מאיסה כולי האי כצלה ואיסור אין כאן לא צו ולא צו דקתני מפני שכונס צמעה נאסף הוא צמעה מן אחרים ולא משל עצמה: **משנה הראשונה.** קודם חזרה נשנית וכיין ששנית לא וזה ממקומה וחזרו ושנו אחרונה להיתר: **מהשצם עובד כוכבים** ° **לעבודת כוכבים.** הילכך אף על גב דלאו גופה הוא מיתסר כדפרישית דאפילו פירשא מיתסר משום דניחא ליה צניפחיה: **ואלא כמאן.** כלומר לא הוצרכת לשאל: **מעמידין צין בקצת נצלה כו'.** דלאו מגופה הוא אללא כונס צמעה:

כל הבשר פרק שמיני חולין

אס יש. צה ליתן טעם צחלצ: **הרי זו אסורה.** וחלצ הנמלא קרוש צעור הקצה שמולחין אותה צעורה צין שנותנין עמו חלצ אחר וצין שמולחין אותה עמה נראה צעיי איסור גמור כצטר צחלצ ממש לאסור הגציה איסור גמור ואין צידי כח להיתר ויש מתיירין אותו ומצידיין ראייה מדגים שעלו

צקערה שפסקנו (לעיל דף קיא:): שמותר לאוכלן צכותח משום דהוה ליה נותן טעם צר נותן טעם שחלצ הקצה לא נאסר אללא משום נתינת טעם וכי הדר יהיצי טעמא צגצניה הוה ליה נותן טעם צר נותן טעם ורמוקות זו מזו כרחוק מורח ממערב מהאי טעמא דדגים שעלו צקערה אע"פ שצלעו את טעמה עדיין היתר גמור הן לאוכלן וכצצא לאוכלן צכותח למא אחת אוסר עליו מפני טעם צצר שלה הווא טעם צצר לאו טעם הווא שהרי לא צא מן הממש אללא מני"ט אחר אלל חלצ הנמלח צצצר משנתנו טעם זה צוה נעשו שניהם איסור דקיימא לן (לעיל דף קח.) חמיכה עצמה נעשית נצלה וכל טעם היוצא עוד מן החלצ צין טעם חלצ שצו צין טעם צצר שצו הכל אסור לפי שכולה נצלה וכשמתערב חלצ זה עם חלצ הגציות ° הוה ליה מצי צמיינו חלצ נצלה צחלצ היתר וכצר פסקנו חמיכה עצמה נעשית נצלה ואוסרת כל החתיכות כולן ולא אמרין נותן טעם צר נותן טעם הווא מפני שאף טעם חלצ שצו שהיה מתחלה נעשה כולו נצלה וכן הלכה כרצ וגס פסקנו צפסחיס (דף טט:) הלכה דמין צמיינו צכל שהווא וחלי הייתי נוחג היתר עד הנה וצלצד שלא יתנו צה חלצ אחר וטועה הייתי צכך שהייתי סצור דלאמרין צע"ז (דף טט:) גבי קצת עולה כהן שדעתו יפה שורפה חיה שמע מינה פירשא צעלמא היא ולא מיתסרא ולא היא חלצ גמור הווא מדתנא צמתימין כשרה שניקה מן הטרפה קצתה אסורה שמע מינה חלצ הווא ומציא נמי ° קצה שצשלה צחלצה אסורה וקצת עולה דשריא משום דלאו גופה היא אללא שניקתו מאתנו והוה ליה כונס צמעה כמתון צקערה ומותר °דמתניא טרפה שניקה מן הכשרה קצתה מותרת מפני שכונס צמעה ודמיייתי ראייה צצסכת ע"ז [גז:] מינה דאיסורי הנאה שרי פירשייהו וגבי עגלי עבודת כוכבים

חלצ עיכול דתיהוי כפירשא למפקע שס חלצ מינה אלא הכי מיייתי ראייה מינה מדאסר קבת עבודת כוכבים ש"מ פירשא אסור דהא קבתה נמי לאו גופה היא ומיתסר משום דניחא ליה צנפח כשהצהמה נראה שמונה ויפה לעבודה זרה וה"ה לשאר הפרס ומדשרי לה גבי עולה ש"מ לא מיתסר אללא גופה אלל פירשא שרי כי האי גוונא דאין קדושה חלה אללא על הראוי ממנה למזבח מידי דהוי אעור של עולה שהוא מתחלק לכהנים כן מלאתי בנימוקי רבינו שלמה צרבי מאיר: **גב' בלוקה גדי מן העובד כוכבים.** ושחטו קרי ליה קבת עובד כוכבים ואסורה: **חיישינן שמא ינק.** חלצ זה מן הטרפה: **לא משום נבלות.** שמא נמלא צתרינגולת נצלה: **ולא משום טרפה.** שמא מעוף טרפה היא דאמרין צאלו טרפות (לעיל דף גח.) ומודים צבדת טרפה שאסורה: **גבי דידן.** גדיים שלנו נמי תהא אסורה קתנן משום דחיישינן שמא ינק חלצ זה מן (הטמאה) צהמה טמאה: **הוא קסני.** משום דשל נצלה היא אסר לה: **ומי אמר שמואל.** קבת נצלה אסורה אלמא כגופה דמיי: **והאמר שמואל.** צמסכת ע"ז מפני שמעמידין אותה צעור קבת נצלה הא קצה גופה חלצ הקרוש קרי קצה וקאמר דשריא: **לאן קודם חזרה כו'.** צפרק אין מעמידין (ע"ז דף טט:) שאל צרי ישמעאל את צרי יהושע מפני מה אסורין גציות העוזדי כוכבים אמר לו מפני שמעמידין אותה בקבת עגלי עבודה זרה אלמא חזר צו מקבת נצלה משום דלאו גופה היא ואסורה משום עבודה זרה דאפילו פירשא דידה אסור דמפרש התם [ע"ז לז:] משום דניחא ליה צנפחיה הלכך משנתניו זאת נשנית קודם חזרה ומשום הכי אסר וכי אתמר דשמואל דעור קצה הוא דאסור הא קצה שריא לאחר חזרה קאמר ומשנתניו זאת מכיין ששנית אף על פי שחזר צו לא וזה ממקומה ולא סילקוה ולא אמרו שלא לשנוטה עוד: **והא קסני רישא קצס נצלה אסורה.** והדר קתני קצת טרפה מותרת דקתני טרפה שניקה מן הכשרה קצתה מותרת: **איניא שחיטה.** ולא מאיסה כולי האי כצלה ואיסור אין כאן לא צו ולא צו דקתני מפני שכונס צמעה נאסף הוא צמעה מן אחרים ולא משל עצמה: **משנה הראשונה.** קודם חזרה נשנית וכיין ששנית לא וזה ממקומה וחזרו ושנו אחרונה להיתר: **מהשצם עובד כוכבים** ° **לעבודת כוכבים.** הילכך אף על גב דלאו גופה הוא מיתסר כדפרישית דאפילו פירשא מיתסר משום דניחא ליה צניפחיה: **ואלא כמאן.** כלומר לא הוצרכת לשאל: **מעמידין צין בקצת נצלה כו'.** דלאו מגופה הוא אללא כונס צמעה:

מתני'

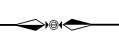
מסורת הש"ס

א) [צ"ל והתניא, ב) לעיל סג: [ומספתא פ"ג ה"ח], ג) [ע"ז לה.], ד) שס, ה) [לעיל לב: יבמות ג. וש"ג, ו) לעיל יג. לח: גיטין מה: ע"ז לב: ע"ש], ו) [צס"א: גכרי, ח) לפי פירש"י ל"ג כל זה עד פירשא צעלמא הוא דהא ס"ל דחלצ גמור הווא ולא פירשא. רש"ל ור"מ, ט) [לעיל קט:], י) [צ"ל דמתקן, כ) צס"א: גכרי, ל) [לעיל דף יג.],

גזיון הש"ס

רש"י ד"ה הרי זו וב' הוח ליה מין בביתו. ע"י לעיל דף טט ע"צ מד"ה שאני: תר"ה ופי' וב' בלאו חבי וב'. ע"י תביות נה ע"צ מד"ה מתנת יבמות דף כו ע"צ מד"ה ורצ ולקטן קסא ע"צ מד"ה ומי:

מוסף רש"י

שמעמידין אותה בעור קבת נבלה. ועור לא פירשא הווא ואסור (ע"ז לה.).

שיטה מקובצת

א) חומר בחלב מבידם. עי' תוס' מנחות עד ע"ב:

מסורת הש"ס

מַתְנִי' **מועלין** **צו**. אס קרבן הוא דהא קדשי ה' הן ואינס לכהנים והדס אין מועלין צו כדיליף בגמרא: **ועמא**. אס אכלו בטומאת הגוף חייב שתי חטאות אחת משום חלב ואחת משום טומאת הגוף שהיא זכרת: **משא"כ** **צדס**. מפרש בגמרא: **אלא צבהמה טהורה**. דכתיב (ויקרא ו) ”מִן הַזֶּה־מִנְהָ אֲשֶׁר יִקְרִיבוּ מִמֶּנָּה וּגְו'”: ולא מפליג דאפילו חלב קדשים קלים אע"ג דאין בהן מעילה צהיהין דהא ממון צעלים הן יש צוים מעילה צאימוריהס לאחר שזרק דמן: **נאשר יורס**. צאימורי פר כהן משיח כתיב: **ומה למדנו**. דקאמר ככל מה שמפרישים אימורים משלמים כך יפרשו מזה אף כאן האימורים מפורשים (ויקרא ד) את החלב המכסה [על הקרבן] ואת כל החלב ואת שתי הכליות וגו': **מה פר כהן משיח יש מעילה**. צאימורים דהא מחיים הוא היה מעילה דקדשי קדשים הוא: **יש צו מעילה**. צחלצו: **כל חלב לה'**.

^{[פירושים (ויקרא ד) את החלב המכסה [על הקרבן] ואת כל החלב ואת שתי הכליות וגו':}

^{[מעילה יא. ע"ש זכחיס מו. יומא}

^{[קדושין כד. ושי"ג,}

^{[פסחים כו. כריתות ו.}

^{[יב: כד. ס.,}

^{[למא "צו",}

^{[הכנה קרינה,}

^[ו,]

^{[ע"י חוסי' יומא}

^{[ע"י ד"ה אין לך וכו',}

^{[ס' זצ"ל ממורה],}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

כל הבשר פרק שמיני חולין

מתני' **מועלין** **צו**. אס קרבן הוא דהא קדשי ה' הן ואינס לכהנים והדס אין מועלין צו כדיליף בגמרא: **ועמא**. אס אכלו בטומאת הגוף חייב שתי חטאות אחת משום חלב ואחת משום טומאת הגוף שהיא זכרת: **משא"כ** **צדס**. מפרש בגמרא: **אלא צבהמה טהורה**. דכתיב (ויקרא ו) ”מִן הַזֶּה־מִנְהָ אֲשֶׁר יִקְרִיבוּ מִמֶּנָּה וּגְו'”: ולא מפליג דאפילו חלב קדשים קלים אע"ג דאין בהן מעילה צהיהין דהא ממון צעלים הן יש צוים מעילה צאימוריהס לאחר שזרק דמן: **נאשר יורס**. צאימורי פר כהן משיח כתיב: **ומה למדנו**. דקאמר ככל מה שמפרישים אימורים משלמים כך יפרשו מזה אף כאן האימורים מפורשים (ויקרא ד) את החלב המכסה [על הקרבן] ואת כל החלב ואת שתי הכליות וגו': **מה פר כהן משיח יש מעילה**. צאימורים דהא מחיים הוא היה מעילה דקדשי קדשים הוא: **יש צו מעילה**. צחלצו: **כל חלב לה'**.

^{[פירושים (ויקרא ד) את החלב המכסה [על הקרבן] ואת כל החלב ואת שתי הכליות וגו':}

^{[מעילה יא. ע"ש זכחיס מו. יומא}

^{[קדושין כד. ושי"ג,}

^{[פסחים כו. כריתות ו.}

^{[יב: כד. ס.,}

^{[למא "צו",}

^{[הכנה קרינה,}

^[ו,]

^{[ע"י חוסי' יומא}

^{[ע"י ד"ה אין לך וכו',}

^{[ס' זצ"ל ממורה],}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

^{[פ"י חוסי' מנחות דף עד:}

קיו.

אמר **רבי ינאי** **דאמר קרא באשר יורם בו'**. צפרק לחיהו מקומן (זכחיס דף מט:). מוקמינן לה לדבר הלמד צהיקש דלינו חוחר ומלמד צהיקש דיותרת ושתי הכליות ילפינן צשעיר עבודה זרה מפר העלס דצר של יציור ופר העלס מפר כהן משיח ואיתר

כאשר יורם צפר כהן משיח לאוקומי

צפר העלס דצר למהוי כמאן דכתיב

בגופיה דלא ליהוי שעיר עבודה

זרה למד מן הלמד ורבי ינאי

דהכא סבר לה כמאן דיליף צפרק

צ"ש (שס דף מא:). יותרת ושתי הכליות

צשעירי עבודה זרה מועשה לפר

כו' ועוד י"ל דרבי ינאי דהכא

אסמכתא צעלמא הוא [דהא]

במעילה צפרק קדשי מוצח (דף

טו:). א"ר ינאי אין חייצין משום

מעילה אלא קדשי צדק הבית

צלצד ולא צקדשי מוצח דלית צבו

לכהנים ולצעלים ופרין ליה ממשינות

טוצא ומוקי לה מדרצנן ופרין והא

קרא קא נסיב פי' כל חלב לרצות

האימורים ומשני אסמכתא צעלמא

וה"ה קרא דהכא והא דתמן צפרק

אמרו לו (כריתות יג:). יש אוכל אכילה

אחת וחייצ עליה ד' חטאות ואסס

איכא לאוקומי צעולה ואע"פ דעורה

לכהנים אין לחוש כיון דכל הצצר

למוצח: **הו"א** **צפני בפרה בַּאֲחֶר**

בפרה. הקשה ר"ת דצמעילה פ' ולד

חטאת (דף יב:). אמרינן המקיץ

דס לצהמת קדשים מועלין צו אלמא

יש מעילה צדס ומיזן דהתם מחיים

דלא שייכא כפרה אצל לאחר שחיטה

אף לפני כפרה אין מועלין וא"ת

דהתם תמן (דף יא:). ומיימי לה צצפרק

כל שעה (פסחים דף כג:). דס צחמלה

אין מועלין צו ילא לנחל קדרון מועלין

צו וי"ל דמעילה דהתם מדרצנן היא

וא"ת א"כ צריש מעילה (דף ב:).

דדחיק לאשכוחי מעילה מדרצנן לייתי

מתן משנה וי"ל דהתם אקדשים

ששחטן צדרוס קאי דכחמניהו דמי

וכי האי גוונא דחיק לאמזיי דמקון

רצנן (כמה) מעילה אע"ג דדידלי

מינייהו ומיייתי ראייה מר' יוחנן

דאמר קדשים שמתו ילאו מידי

מעילה דצר תורה וא"ת צסוף תמורה

(דף לג:). גצי מקדיש עולה לצדק

בבית קאמר אי מדרצנן אימא סיפא

ומועלין צה שתי מעילות ואי מדרצנן

אמאי ומאי קושא הא איכא מצינא

דרצנן צדס וצקדשים שמתו וי"ל

דהתם שיש מעילה דאורייתא משום

עולה אין לחכמים לתקן שס מעילה

כיון דצללו הכי דיילי מינייהו ומשני

ראוי למעול צו צ' מעילות צצצר

מעילה דאורייתא משום עולה וצצור דליכא מעילה דאורייתא לא

דיילי מיניה ומקנו רצנן מעילה: **א**ין א"ך דבר שנעשה מצותו

ובמועלין בו. וא"ת אדרבה לא נמנעו לפני כפרה דאין לך דבר שלא

נעשה מצותו שלא ימעלו צו ואע"ג דאיכא קדשים קלים היינו משום

דלא אקרו קדשי שמים וי"ל דאשכחן טוצא דהא דשן אין מועלין

צו עד שעת תרומה ועגלה ערופה עד לאחר ירידתה: **ו**

לא והרי תרומת הדרשן. וא"ת דתמן צמעילה פרק ולד חטאת

(דף יא:). דישון מוצח פנימי והמנורה לא נהנים ולא

מועלין וקאמר צגמרא צשלמא מוצח החיצון דכתיב ציה ושמו אלא

מועלין וקאמר צגמרא צשלמא מוצח החיצון דכתיב ציה ושמו אלא

עין משפט ור מוצה

קיו א מיי פ"ג מהל'

מעילה ה"א:

קיה ב מיי פ"ח מהל'

פסולי המוקדשין

הלכה ז:

קייב ג מיי שס ה"י:

קב ד מיי שס וה' כד

ופ"ב מהל' מעילה

הלכה יא:

קבא ה מיי פ"ו מהל'

מחללות אסורות

ה"א [ופ"ב ה"ב] סגמ

לאון קלמ טושי"ע וי"ד סי'

סד סעי' א:

קבב ז מיי פ"ח מהל'

כלי המקדש ה"ה:

‏

תורה אור השלם

1. באשר יורם משור

זבח השלמים והקטרים

הבחין על מנחת העולה:

ויקרא ד י

2. והקטרים הבחין

המנחה לזבחים אשה

האליה תמימה לצמות

העצה יסודות ואת

החלב המבוקש את הקרב

ואת כל החלב אשר על

הקרב: ויקרא ג ט

5. כי נפש הבשר בדם

הוא ואני נתתי לבם על

המנחה לכפר על

גנפשי וכפר:

ויקרא יז א

6. וכלב הבחין מדוד בד

ומכבסי בד ילבש על

בשרו והרים את הדרשן

אשר תאכל דאבש את

העלה על המנחה ושמנו

אצל המנחה: ויקרא ו ג

7.

עין משפט ונר מצוה

קבא א מיי פֿי"ח מהל' פסולי המוקדשין

הלכה ז:

קבר ב מיי פ"ב מהל' מעלה הלכה יא:
קבה ג מיי פֿי"ח מהל' פסולי המוקדשין

הלכה ז:

קבו ד מיי שס הל"ז:
א ה מיי פ"ד מהל' טומאת אוכלין הל"ד:
ב ו מיי פ"א מהל' שאר אבות הטומאה הל"ז:
ג ז מיי פ"ב מהל' טומאת אוכלין הל"ז ופ"ג הל"ד:
ד ח מיי פ"ב מהלכות שאר אבות הטומאה הל"א:

שיטה מקובצת

אל על כל זרע זרוע אשר יורע כדרך: **ב** טומאת אוכלין קרי טומאה קלה דאינה מטמאה אדם וכ"ס: **ג** אבל מצטרפת להשלים לכביצה לפי שדרך לאכלה: **ד** והקרינים משום שומר מפרש בגמ' כל שחזקתו: **ה** ומיהו באפי' נפשיהו לאו אוכלין יניחו אבל מצטרפין להשלים ה"ט: **ו** כיצא בו יש עוד שהוא מטמא: **ז** שחיטה דמרטקא היא דאשכחן: **ח** והכי תניא בגמרא נחרה אין בה: **ט** ובטורי' לישראל או לעובד כוכבי' לא איצטרך: **י** דה"ל עשאה גיטטרא: **יא** ואחשביה שפכו לא בשיל וחיוב כבשר בבלי וחיוב עליו אם נגע בו ותכנס למקדש או אכל קדש: **יב** ושומרי האוכל מצטרפין עמו לכביצה: **יג** כשכותשין אותה במכתשת: **יד** המלאי שבשכילין: **טו** מכלל דקליפה החיצונה היא שומר וכן ערשים: **טז** והדר תני דמטמא במאי איטמי ליה: ועוד וכו' כן כתוב בקצת פירושי רש"י ז"ל: **יז** ולהכניס ולהוציא לתוך לא איצטרך דמטמא דמיו:

רבינו גרשום

בהן ועכשיו לא הוו תרומת הדישן ובגדי כהונה שני כתובים הבאין כאחד: תרי מיעוטי כתיב: כלומר בהן תרתי מועלין בהן אבל לאחריו לא מועלין בהן: אלא תלתא קראי דכתב בדם למה לי כלומר תלתא מעוטי דכתובי ביה למה לי לא מעוטי מותר כלומר האוכל כדאמרינן לעיל אבל מפגול לא צריך קרא כלומר (דחייבין דאין) חייבין עליו משום פגול דתן כל שיש לו מתירין כן לאדם קומץ דחמיב שירי מנחה להנתיב אחר הקטרתו למזבח. ולמזבח הדיהין הדם שאין מקדש אימורין עד שיוורק הדם: **פליק פירקא**

העור והרוטב כ"ר כולן מפרש לקמן מצטרפין לטומאת אוכלין לכביצה אבל לא טומא נבלות לכיות. כיצא בו השוחט בהמה טמאה לעובד כוכבים כ"י כלומר אע"פ שעדיין מפרסכת מטמא טומאת אוכלין: תנינא להא דת"ר שומרין לטומאה קלה כלומר תנינא

במתניתין מה דת"ר במקום אחר שומרין לטומאה כ"י כלומר שומר מצטרף לאוכלין לטמא טומאת קלה דתנא דבי ר' ישמעאל כ"י חטה בקליפתה ושעורה בקליפתה זהו שומר: ולא שומר לטומאה חמורה מגלן. כלומר דאין מצטרף שומר: דת"ר בנבלתה ולא בעור. כלומר עור זהו שומר לבשר: מאי קאמר כלומר בעור שאין עליו כוית בשר אמרין:

קיו:

תרי מיעוטי כתיבי. תימה דכחד סגי וכן לעיל גצי העוים (דף קי: ע"ב): **חד לַמְעוּטִי** מנותר וחד לַמְעוּטִי מְטוּמָא.

תימה דלנותר וטומאה סגי צחד מיעוטא דליפנין מהדדי חלול חלול אף לקולא **ס** כדמוכת צסוף פרק צית שמאי צוצחים (דף מה:): **הדרן עלך כל הבשר**

העור והרוטב. משום דתנן פרק

צהמה המקשה (לעיל דף ע"ו). אשליא ואינה מטמאה טומאת אוכלין ולא טומאת נבלות תנא העור והרוטב ומאי דאפסקיה משום דתנא פרק צהמה המקשה (לעיל דף עד.) מנא צה בן ט' חי טעון שחיטה ומייצ צאותו ואת צנו תנא אח"כ ציה צשחיטה שאינה ראויה תנא צתריה כסוי הדס **ז** ואיידי דתנא צכסוי הדס וטובג צציה וצצוף תנא גיד הנשה דטובג צציה ולא צצוף ואיידי דליירי ציה צירן שנתצשל צה גיד הנשה צצליעת ציסור תנא כל הצצר וצתריה דדר לעניינא קמיינא:

האכלא. אינא דמפרש בגמרא **ה** **א** אף מרטקא ופי' כקונטרס גיד האורא ואי תנא גידין ולא מרטקא הוה אמנא דמרטקא שיהא קשה לא מצטרף דלא הוי צכלל שאר גידים ואי תנא אלל ה"א שאר גידים מטמו אפילו טומאת נצילות צצירוף: **הקרנים**. בגמרא **ו** מפרש מקום שחוטכו ויונא דס: **והמלפאים**. ול"ג ופרינים דלא שייכי אללא צעוף ומתניתין לא איירי צצילי דעוף מדלא קמני והמרטוס דקדמני צצשנה

דמיינתי בגמרא (שס) ואפשר דגרס ופרינים וחרטום דלא פירש הכא **פיריש** צצשנה אחריתי ועל פרינים מפרש בגמרא מקום המוצלע צצצר ועל תלפים לא מפרש מידו ואפשר דצטלפים אף מה שאין מוצלע צצצר צריך לצצר טפי מצצפרינס: **שומא** לטומאה קלה **מגלן** דתנא דבי רבי ישמעאל וכו'. יא ולהוציא ולהכניס לא אצטרך דמטמי דמיד נפיק דמסקין וכי אצטרך לצירוף: **חמטה** בקליפתה. והא דלמר צסוף כתובות (דף קיא:). חטה שנקברה ערומה ה"ק אף שנקברה ערומה יונאה צצמה לצושים:

ולא שומר לטומאה חמורה מגלן. וא"ת ל"ל קרא דמזרעים לא אתי שכן טומאתן מרובה דפרסין צסמון וי"ל דס"ד לצרזיי מריצויא דיטמא וא"ת דלמר צפרק כל שעה (פסחים דף ג:) ענבים שנטמאו דורכן פחות פחות מכצילה דקצצר משקין מפקד פקדי ולא נטמאו המשקין עם האוכל ואמאי לא נטמאו צנגיעת הטומאה לקליפה משום שומר וי"ל דאין שס משקין עליהם עד שיאלא לחוך: שומר

מאליו טומאת נבלות לטמא אחרים: **השוחט צהמה טמאה** ודוקא לעובד כוכבים ישראל ששחט צהמה טמאה לצורך עובד כוכבים וצלה להו שחיטה עד שתמות אפ"ה הואיל וישראל שחט שחיטה מעלייתא היא וואשכחן לגצי ישראל דשחיטה שריא לגציה צצהורה הלבך משויא ליה מחשצתו אוכלא צשחיטה אף צטמאה לעובד כוכבים אלל עובד כוכבים צשחיטה לא משויא ליה מחשצתו אוכלא דלא אשכחן שחיטה לגציה וכן ישראל צצחירה לאו אוכלא משויא לה דלא אשכחן צצחירה גציה והכי תניא יטו נחרה אין צה טומאה של כלום וצצהורה לישראל יטלא אצצטרך למתני דכ"ש דהויא אוכלא מיד צשחיטתה וטמאה לישראל לא משויא ליה אוכלא צצבלת מחשצתו: **אלל לא טומאה נבלות עד שסמום**. דהא וכי ימות מן הצהמה כתבי (ויקרא יא:). **עד שיסיז** **אם ראש**. דהוה ליה יוגיסטרא וצלה היא דחצונה וצלה לא מיקריא אע"ג דשייכי צה: **המכונם**. הנאסף צצמקס אחד דהואיל ואחשציה יאלא צציל וחציז **ס** הצצר נצלה ומייצ עליו אס נגע ונכנס למקדש או אלל קדש: **גב' סנינא**. צצמתניתין דעור עצמו **ו** אין מצטרף לכית דנצלה אע"ג דשומרין הן: **להא דסנו רצנן שומרין**. יש לטומאה קלה יאששומרין האוכל מצטרפין לכציה לטומאת אוכלין אלל לא לכית דנצלה שהיא טומאה חמורה לטמאות אדם וכלים: **על כל זרע זרוע**. לגצי טומאת אוכלין כתבי ואע"ג דצההוא קרא טהור הוא כתבי ציה טעמא משום דלא הוכשר דסמין ליה וכי יותן מים על זרע דהוכשר טמא הוא: **קליפה**. הוא שומר לאוכל והיא קליפה החיצוה החופה אותה צעודה צצולת אלל הנושרת כשכותשין יאצצמכתשת אוכל גמור הוא מדתנן לקמן (דף קיט:). יאחמלאין צצצצצלין לא הוו שומר מכלל יאחדהויא שומר וכן עדשין אותה קליפה שהעדה צצחיה לתוכה שאין מקפידין עליה צצשת זריעה אללא צצשת אכילה ומשום הכי נקט אשר זרע: **ס מאי קאמר**. רישא קמני ולא צצור אלמא לאו נצלה מיקרי מיקרי פחות מכית לאו שיעורא הוא והדר תני דמטמא יטו: ועורה משלימו נצות.

כל הבשר פרק שמיני חולין

ס **מיעוטי כסיצי**. אפילו למ"ד צעלמא מלמדין הני אין מלמדין דמיעוטי כסיצי צהו דמשמע הני ולא אחריו: **סלסא קרלי צדס**. לכס לכפר הוא: **לנוסר**. שאס נותרר ושגג צין צדס וצין צנותר ואכלו אינו חייצ אללא משום דס: **מטומאה**. אס אללו צטומאת הגוף אינו חייצ אללא משום דס: **אלל מפגול לא צריך**. למעוטי דשאט"ס) היה

הוצח פגול ואכל מדמו פשיטא לן דאין צו משום פגול: **דסנן כל שיש לו מסירין**. שדצר אחר ממיר אותו צו שהוא ממירו לאדם כגון צצר קדשים שהדס ממירו להכניס צוצריקמו וצין שיש לו ממירין למוצח ולא לאדם כגון עולה שדמה ממירה למוצח דלס לא מרק דמה אין אצריה נקטרים דככתבי (ויקרא זי) וזרק הכהן את הדס על מוצח ה' והדר והקטיר החצל לריח ניחום: **חייצין עליו משום פגול**. אס פילג את הזבח צאחת מארצב עצודות הדס ואח"כ אלל מן הצצר שהיה צכלל היתר הדס או מן האימורים שאף הן צציתר הדס חייצ כרת אלל כל דצר שאין אחר ממירו אללא הוא ממיר עצמו כגון הדס והקטור והקטורת ומנחת כהנים שכולה כליל אין חייצין עליהם משום פגול משום דעיקר פגול צצלמים כתבי ומייניהו ילפינן מה שלמים יש להס ממירין לאדם ולמוצח חייצין עליהם משום פגול אף כל כ"ו:

הדרן עלך כל הבשר

העור והרוטב והקיפה והאלל והעצמות והגידין והקרנים והמלפאים מצטרפין לטמא טומאת אוכלין אבל ילא טומאת נבלות **ז** **כיוצא** בו השוחט בהמה טמאה לעובד כוכבים ומפרסכת ימטמאה טומאת אוכלין אבל לא טומאת נבלות עד שתמות או עד שיתיו את ראשה ריבה לטמא טומאת אוכלין ממה שריבה לטמא טומאת נבלות **ו** **ר** **י** הורה אומר האלל המכונס אם יש בו כוית במקום אחד **ו** **חייב** עליו: **גב' תנינא** להא דת"ר שומרים לטומאה קלה ולא שומרים לטומאה חמורה שומרים לטומאה קלה מגלן דתנא **ו** **דבי רבי ישמעאל** **ז** **על כל זרע זרוע** **א** בדרך שבני אדם מוציאין לזריעה חטה בקליפתה ושעורה בקליפתה ועדרשים בקליפתן ולא שומרים לטומאה חמורה מגלן דרתנו רבנן **ב** **נבבלתה** ולא בעור שאין עליו כוית בשר יכול

וצגמרא ילפינן שהשומרים מצטרפין לטומאה קלה טומאת אוכלין **ס**: **רוטב**. גלייר"א שאינה אוכל לקבל טומאה צצני עצמה אלל מצטרפת להשלים **ז** **לפי שדרך** לאוכלה כשהיא קרושה על הצצר: **הקיפה**. מצלין והן עצמן לאו אוכלין חסיצי אלל לאצטרופי מצטרפין: **והאלל**. צגמרא [קכא:] מפרש: **והעצמות**. שיש צהן מוח והוא אוכל והעס שומר לו לפיכך מצטרף עמו: **והקרנים**. יאמפרש צגמרא **י** כל שחוטכו יוציא מהס דס אלל עיקרן מלמטה שזן רצין ומיהו צאנפי נפשיהו לאו יאוכלא יניחו: **והטלפים**. משום שומר:

אלל לא טומאת נבלות. אס מנצלה הן אין מטמאין ואין מצטרפין לכית להשלים שיעור נצלה לטמא דתניא **ז** **צצבלתה** (ויקרא יא) ולא צצצמות ולא צצגידים ולא צצצור ואע"ג דשומר הויא אין שומר מצטרף לטומאה חמורה דמפרש צגמרא וכן קיפה ורוטב לאו מנצלה יניחו ואלל וגידים לאו צצר הן אלל אוכלין צעלמא הוו צצדי צצר: **כיונא צו**. יש יאשהוא מטמא טומאת אוכלין להיות מקבל טומאה מן השרץ ומטמא אוכלין אחרים ואינו מטמא **לעובד כוכבים**. ודוקא ישראל ודוקא שחיטה ודוקא טמאה **לעובד כוכבים** וצלה עובד כוכבים ועודה מפרכסת אף על גב דלא חזיא לעובד כוכבים דצמיתה תליא מילתא צצני נח ולא שריא להו שחיטה עד שתמות אפ"ה הואיל וישראל שחט שחיטה מעלייתא היא וואשכחן לגצי ישראל דשחיטה שריא לגציה צצהורה הלבך משויא ליה מחשצתו אוכלא צשחיטה אף צטמאה לעובד כוכבים אלל עובד כוכבים צשחיטה לא משויא ליה מחשצתו אוכלא דלא אשכחן שחיטה לגציה וכן ישראל צצחירה לאו אוכלא משויא לה דלא אשכחן צצחירה גציה והכי תניא יטו נחרה אין צה טומאה של כלום וצצהורה לישראל יטלא אצצטרך למתני דכ"ש דהויא אוכלא מיד צשחיטתה וטמאה לישראל לא משויא ליה אוכלא צצבלת מחשצתו: **אלל לא טומאה נבלות עד שסמום**. דהא וכי ימות מן הצהמה כתבי (ויקרא יא:). **עד שיסיז** **אם ראש**. דהוה ליה יוגיסטרא וצלה היא דחצונה וצלה לא מיקריא אע"ג דשייכי צה: **המכונם**. הנאסף צצמקס אחד דהואיל ואחשציה יאלא צציל וחציז **ס** הצצר נצלה ומייצ עליו אס נגע ונכנס למקדש או אלל קדש: **גב' סנינא**. צצמתניתין דעור עצמו **ו** אין מצטרף לכית דנצלה אע"ג דשומרין הן: **להא דסנו רצנן שומרין**. יש לטומאה קלה יאששומרין האוכל מצטרפין לכציה לטומאת אוכלין אלל לא לכית דנצלה שהיא טומאה חמורה לטמאות אדם וכלים: **על כל זרע זרוע**. לגצי טומאת אוכלין כתבי ואע"ג דצההוא קרא טהור הוא כתבי ציה טעמא משום דלא הוכשר דסמין ליה וכי יותן מים על זרע דהוכשר טמא הוא: **קליפה**. הוא שומר לאוכל והיא קליפה החיצוה החופה אותה צעודה צצולת אלל הנושרת כשכותשין יאצצמכתשת אוכל גמור הוא מדתנן לקמן (דף קיט:). יאחמלאין צצצצצלין לא הוו שומר מכלל יאחדהויא שומר וכן עדשין אותה קליפה שהעדה צצחיה לתוכה שאין מקפידין עליה צצשת זריעה אללא צצשת אכילה ומשום הכי נקט אשר זרע: **ס מאי קאמר**. רישא קמני ולא צצור אלמא לאו נצלה מיקרי מיקרי פחות מכית לאו שיעורא הוא והדר תני דמטמא יטו: ועורה משלימו נצות.

יכול

אחריו נפקא לן דפטור מכת דפיגול (יומא שס). בין לאדם בין למזבח. שאחרים ממירין אותו או לאצילת ארס. כגון צצר הקדשים הנאלל שמלוי צוציקת הדס, שכל זמן שלא מרק אסור צאכילה, דכתיב ודס וצחין יאשרן והרר והבשר האלל, בין ממירין למוצח. כגון אימורין שצויקת הדס מצשכתן למוצח. דכתיבי וזק הדין את הדס על מוצח **י** והרר והקטירי החצל לריח ניחום, חייצין עליו משום פיגול, אס אלל מהן מקרצן מפגול חייב כרת, דכתיב והנפס האוכלת ממנה עויה תאסר, אלל ממיר את אחרים. כגון הדס והקומץ, אין חייצין עליו משום פיגול. דגמרינן משלמים, דפיגול צצלמים כתיב וצלמים יש לנן ממירין

למוצח וממירין לאדם, שהדס ממיר את אימוריהן למוצח וצצסר לאכילה (יומא שס). הדרן עלך כל הבשר

השוחט בהמה טמאה לעובד כוכבים ומפרסכת מטמאה טומאת אוכלין. שאס חורה ונגעה צאכלס אחרים מטמאים אע"פ שמפרסכת, דמתניא לה שחיטת ישראל למהיו מחשצה הואיל ושחיטה דכוותה חויה לה צצמהה טהורה, אי נמי אפילו ערפה ממש דנצלה היל, אינא למימר צה טומאת אוכלין, כגון דאינא פחות מכית ממנה דלא חוי לטומאת נבלות מצטרף צדי פחות מככילה אוכלין ומשלימו לכצילה (בבברות **ס**). האלל המכונס. הנאסף יחד יפה (קטן קכא). **חייב** עליו. משום נצלה, בין שאלוה צין טעוג צו ונכנס למקדש, ופליג אחמני דקמני אלל לא טומאת נבלות (שס). בדרך שבני אדם מוציאין לזריעה. שאין מקפידין אס קליפתן צצוצננן, כך כס מצטרפין לטומאה, דשומר האוכל מצטרף עמו (מנחות ע).

מסורת הש"ס

א (יומא **ס**, **ז**) **ז**צחים מנ. [מו. יומא **ס**, **ג**] (א) (מעלה **ז**) (טהרות פ"א מ"ד), **ז** (טהרות פ"א מ"ד), **ז** (טהרות שסן) לעיל **ז**. **ז** (ע"ש צמוס' דיה והתנן), **ז** (מוס' פ"ח ה"ו לקמן קכא:), **ז** (נ' מוס' לקמן קכא, ד"ה ר' יהודה וכו'), **ז** (מנחות ע: לקמן קיט:), **ז** (נ"ל מרי מיעוטי וכן יאמא צכל מקום), **ז** (נ"ל שאס, רש"י, **י**) (דף קכא:), **ז** (לעיל ע"ז), **ז** (לקמן קכא:), **ז** (נ"ל כצצר, **ז** צס"א: וצצמות, **ז** שרץ לדף שאט"ס, **ז** (ע"ש מ"ש שס על הגליין, **ז**) (וישין היעב מוס' קדושין ג: סוף ד"ה ואשה צצחות וכו' וראוי לישב, **ז**) (למותר דמתא נמי ציה שחיטה שאינה ראויה מו"ט, **ק**) שרין צצשט, **ז** (לקמן קכא:).

תורה אור הש"ס

- ז** **ז**לבש הבדן מידו בד ומכניסו בד ילבש על בשרו וצחירם את הדישן אשר האכל ואש את העל על המזבח ושמו אצל המזבח: ויקרא **ו** **ג**.
- ז** **ז**כל זקני העיר ההוא הקרבים אל הקהל ידקדו את ידיהם על העגלה והעדה בקהל:
- ז** **ז**כי יצל מנבלתם על כל זרע זרוע אשר קרע טהור הוא: ויקרא יא לו.
- ז** **ז**כי ימות מן הבהמה אשר ידא לבס לאכלה והצט נבבלתה יטמא עד הקרב: ויקרא יא לו

הנהות הב"ח

א (מוס' ד"ה האלל וכו' צגמ' מרטקא כליל ומכת אף נממק:

זעיי רש"י

גלייר"א. לוח.

מוסף רש"י

תרי מיעוטי כתיבי. למר שאין למדין מהן (מבחים **י**). כתיב ושומר. מדהיה ליה למכבז ושס ומכיוי וטמא. לזה ולא לאחר (שס). הערופה. **ז** **ז** ולא אחרת מו (שס) דה"ל קמיתא וטמא. לזה ולא לאחר (שס). ימירא הוא, למר לן הני הוא דמועלין כגון לאחר נעשית מטמא אלל אחריו לא (שס) וצלה (דחייבין דאין) חייבין עליו משום פגול דתנן כל שיש לו מתירין כ"י לאדם קומץ דחמיב שירי מנחה להנתיב אחר הקטרתו למזבח. ולמזבח הדיהין הדם שאין מקדש אימורין עד שיוורק הדם: **פליק פירקא**

העור והרוטב כ"ר כולן מפרש לקמן מצטרפין לטומאת אוכלין לכביצה אבל לא טומא נבלות לכיות. כיצא בו השוחט בהמה טמאה לעובד כוכבים כ"י כלומר אע"פ שעדיין מפרסכת מטמא טומאת אוכלין: תנינא להא דת"ר שומרין לטומאה קלה כלומר תנינא במתניתין מה דת"ר במקום אחר שומרין לטומאה כ"י כלומר שומר מצטרף לאוכלין לטמא טומאת קלה דתנא דבי ר' ישמעאל כ"י חטה בקליפתה ושעורה בקליפתה זהו שומר: ולא שומר לטומאה חמורה מגלן. כלומר דאין מצטרף שומר: דת"ר בנבלתה ולא בעור. כלומר עור זהו שומר לבשר: מאי קאמר כלומר בעור שאין עליו כוית בשר אמרין:

זאמא